

4de zondag van Pasen: roepingenzondag

Joh. 10, 27-30

Huisdieren herkennen hun eigenaars op een liefdevolle en vrolijke manier. U weet waarschijnlijk dat ik tot enige jaren geleden een hond had. Als ik thuis kwam dan barstte hij uit in een vreugdevol gejoel, begeleid door een vreugdedans. Dat deed hij ook als ik maar een half uurtje weg was geweest. Deze opgefokte pretmakerij was wel het minste dat hij kon doen, omdat de nieuwe hemel weer bij hem was. Katten zijn anders. Ik had ook katten samen met mijn hond. Nu heb ik alleen nog een heel lieve rode kater. Katten vinden het enig als je weer thuiskomt, maar de meeste katten doen het tegendeel van honden. Zij lijken gereserveerd en hebben een houding van ‘ben je daar al weer’. Ik heb veel katten gehad, maar mijn huidige rode kater is een uitzondering. Als ik thuiskom dan komt hij meteen op me af, om geaaid te worden en dan kronkelt hij plezierig, al spinnend, om me heen. Tegen mensen van buiten doet hij hooghartig en afstandelijk.

De verhalen over Jezus vertellen dat Hij veel aandacht had voor dieren. Hij keek bijvoorbeeld naar herders en hun schapen, en hij keek hoe ze met elkaar omgaan. Het gaat bij schapen niet als bij honden en katten, maar toch is er een oprechte wederkerigheid.

Herders zorgen voor de veiligheid van de schapen, ze waken over hen en ze leiden hen naar voedsel en water. Jezus vergeleek eens een opgejaagde mensenmenigte met ‘schapen zonder herder’ (Mt.9:36). In de dagen van Jezus kwamen er vele kuddes met hun herders de stad Jeruzalem in, maar er was maar één enorme schaapskooi. De herders stuurden al hun schapen daar naar binnen. Samen werd het dan voor het oog van buitenstaanders één enorme kudde. Bovendien in die tijd werden schapen niet gebrandmerkt of gekleurd zodat je kon zien wie bij wie hoort. En schapen doen zeker niet als honden. Ze maken geen vreugdedans als hun eigen herder binnenkomt. Dus hoe kon een herder zijn eigen schapen terugvinden? Wel, dat deed in die tijd een herder op twee manieren.

Ten eerste, hij kende al zijn schapen. De schapen hadden een bijzondere naam binnen de kudde. Ten tweede, de schapen herkenden de stem van de herder onmiddellijk. Als de herder hen riep gingen ze op hun poten staan en dan liepen ze meteen met hem mee door de poort van de schaapskooi.

Over die vertrouwdheid heeft Jezus het in het Evangelie van vandaag. “Mijn schapen luisteren naar mijn stem en Ik ken ze,” zegt Hij. Wij, mensen, verlangen ook naar de stem van iemand die alles weer goed kan maken; iemand die de lasten van onze schouders zal halen; iemand die ons bij naam kent en ons liefheeft. Voor ons is Jezus dat. Hij zegt ons dat we in eeuwigheid niet verloren gaan. Hij houdt ons vast. God, de Vader, heeft ons aan Jezus gegeven. Dat is een geschenk dat we niet kunnen weigeren.

Ik heb zo’n vermoeden dat we de stem van Jezus herkennen als we hem zouden horen. Zo kan het ook zijn dat we een vertrouwd gevoel krijgen als we een

bepaald evangelie horen. Kijkend in de toekomst zeg ik dat we Jezus moeten herkennen zodra Hij komt.

Als we vertrouwd worden met Jezus ontvangen we Hem met een beter gevoel in het Brood van eeuwig leven en in de Beker van altijddurende redding. Dan zijn we geen vreemdeling voor Hem, maar een deel van Hem zelf, en dus van Iemand die volmaakt zorgt voor zijn kudde.

Gebruiken we deze zondag om ons meer bewust te zijn van zijn Aanwezigheid. Misschien dat we ons dan met een geruster hart aan zijn zorgen toevertrouwen. Dan kan onze ziel Hem blijven zoeken. En dan kan hij ons altijd vinden.

Norbert Schallenberg, pastor